

Mika Seppälä

Rajaton rusketus

Rajaton rusketus

Mika Seppälä

Rajaton rusketus

© 2015 Mika Seppälä

Kustantaja: BoDTM – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-623-1

RAJATON RUSKETUS

KADONNUT

Olen peräkamaripoika. Sen verran, että olin lopulta niin itsellinen, että muutin muualle kotoa lusimaan, ettei olisi samassa taloudessa ketään, ei edes äitiä ja isää, eivätkä ne tuosta lähdöstäni paljoa perustaneet. Osoitteenmuutoskortin laitoin kuriositeetin vuoksi.

Minä olin hiljainen tapaus. Varmasti eniten vaiti koko maassa. Selailin sarjakuvia ja luin harlekiineja. Niissä oli jotakin taikaa, sellaista romantiikkaa, josta pidin. Olinkohan jotenkin kiero. Kerran koulussa lääkärintarkastuksessa selkäni oli lievästi vääriä.

Minä olin niin yksin ja kai vähän onnetonkin uudessa kortteerissa, että aloin sosiaalisoitua. Se kävi äkkiä. Ei siihen tarvittu kuin muita ihmisiä ja kaupan kassalle kiitos ja ole hyvä, vaikka joskus niillä oli sellainen ilme, että mitä vittua kiittelet.

Kävin kansalaisopistossa opiskelemassa saksan alkeita. Keskustelin aktiivisesti. Kämpilläkin aloin puhua itsekseni. Tavoitteena oli höpöttää kaikki se, mitä tähänastisessa elämässä oli jäänyt sanomatta. Eihän sitä paljoa ollut.

En minä alkanut oitis elämän tarkoitusta miettiä ja sitä funtsia.

Sitten minä soitin, kun tuli se kummallinen päivä, jolloin tunsin olevani jo liiaksi kaikenmaailman asioihin orien-

toitunut ja jo hälyttävän seurallinen, että tartuin puheli-
meen. Soitin hätänumeroon ja ilmoitin itseni kadonneeksi.

Jotain puhuin minuuden muuttumisesta. Vähän aikaa
kuuntelivat, katkaisivat linjan. Odotin pikkuriikkisen tovin
pillejä. Mutta ei tullut niitäkään.

Niinpä sitten soitin äidille, kun olin ottanut numeron sel-
ville. Minä täällä hei. Ai kuka. No poikasi. Jaa ettei teillä
ole. Että olen soittanut väärään numeroon. No kai sinä
minut Kaarlon muistat. Hiljaisuutta. Sitten alkoi huuto
siitä, onko tämä jotakin saatanan viimeisintä puhelin-
myyntitaktiikkaa.

En sitten enää soitellut. Palasin sarjakuviin ja harlekiinei-
hin ja tulin takaisin vanhempieni tykö. Peräkamari odotti
minua siellä. Löin heti maate ja kävin vain vessassa ja
syömässä silloin tällöin. Aloin taas haista hieltä, mikä oli
tutuinta ja turvallisinta, mitä tiesin.

ARVOSTELIJA

Taas näitä, hän ajatteli kierrellessään tilaa ja luodessaan yleissilmäystä ns. hieman kuuluisamman taitelijan töihin. Oli kai luonut vain pelkän Silmäyksen valitessaan maalaukset tähän sensaatioon, ei mitään yhteistä suuntaviivaa, teemaa.

Viivoja kyllä riitti. Mutta mihin ne osoittivat. Suoraan tekijäänsä kuin nuolenkärjet. Taitelija tunsu arvonsa niin hyvin, ettei oma tekeminen enää tuottanut tuskaa. Paskaa suoraan tehtaalta. Skeidaa liukuhihnalta.

Otsikko oli valmis. Arvostelija näki maljakon, siinä jo kuivahtaneen ruusukimpun, vieressä vieraskirjan. Hän kirjoitti nopeasti siihen nimensä ja edustamansa lehden. Hän jäi katsomaan omaa signeeraustansa. Kuinka hieno. Arvostelija oli hetken ylpeä itsestään.

Tänne kannatti tulla vain pelkästään sen vuoksi, että hänen nimensä oli kirjassa. Se teki näyttelystä arvokkaamman.

Hän kiersi näyttelyn useaan kertaan. Mitähän tästä loihe lausumahan. Oli yritetty tavoittaa eri tyyllisuuntia. Plagiatit paistoivat läpi riettaasti. Surkuhupaisaa. Nämä kyllä myisivät. Mutta jos taiteessa määrää enää vain raha, itse taide on menetetty.

Kuinka kaunis oli hänen nimikirjoituksensa. Piti mennä tämän jälkeen etsimään paikkoja, vaikka pankki tai vastaava, jossa signeerata. Jotta virkailija huomaisi hänen kauneutensa. Jos yöllä ei tulisi uni, voisi kirjoittaa ruutuvihkoon nimeänsä, yhä lennokkaammin.

Minä sinkoudun avaruuteen, arvostelija säikähti. Se olisi sittenkin liian arvaamatonta, toisin kuin tämä sekamelska, joka aukeni hänen edessään avoimen katastrofaalisena.

Suhteita täytyy ylläpitää. Niinpä minä kehun taiteilijan, valehtelen, arvostelija mietti pienessä päässään, joka ei ollut suhteessa muuhun kehoon.

Liian paljon sacherkakkua.

Muutaman lasillisen jälkeen illalla voisi tehdä kritiikin. Petoksen. Jotakin sen tapaista, että töistä heijastuva realismi voittaa oikean todellisuuden. Kuinka henkevä. Arvostelija vilkaisi vielä tauluja, jotka saivat hänen tunteen alkavan migreenin.

Hän katosi varikolle, vessaan, ennen kuin oikea mieli lorisisi virtsankarkailuna pikkuhousuihin.

Kyllä minäkin, vakavahenkinen neiti-ihminen, syvällä sisimmässäni sitä miehenpuolta vierelleni katselin. Ja koska pidin itseäni kunnollisena ja hieman henkistyneempänäkin, kuljin joka jumalan seurakuntailloissa sitä tulevaa siippaani etsimässä.

Pääasiassa koostuivat seuroissa klikit jo valmiina perheinä. Siinä minä niitä arvioin salin perimmäisessä nurkassa ja mietin, mahtoikohan noillakaan kaikilla loppuviimeksi niin hyvin pyyhkiä, kun hengen tilaisuuksissa noita sakskeja kylläsin ja saman tien pyysin salin etuseinässä ristillä roikkuvalta pelastajaltani ahdinkojani anteeksi.

Olihan siellä niitä sinkkuja. Joskus tomerasti niitä pyysin luokseni iltateelle, vaikka pyöri minulla siinä pusseja kastellessa kaiken maailman irstaudet mielessä. Voi ja vielä voi. Mutta saisihan sitä soittaa seurakunnan palvelevaan puhelimeen jossakin välmässä ja purkaa ahdistustansa ja suorastaan sitä tosiasiaa, että itse asiassa olin kovin seksuaalisesti räväkkä tapaus.

Kai sitä irstaampi mieli, mitä kauemmin alapäätänsä pihtasi.

Ja kun pussit oli loppuun lirutettu ja teet juotu, niin seuralaiseni kanssa siinä sitten rukoihtiin ja siunailtiin, mutta omat henkilökohtaiset hiljaiset aneluni olivat sitä luokkaa ja laatua, etteivät ihan nyt tähän. Ja kun tuntui siltä, että nämä sinkkumiehet tuntuivat mieluummin jakavan yöllisen sijansa siellä jossain kotopuolessa virsikirjan kanssa enemmän kuin verevän naisihmisen, niin se siitä.

Että loppuivat minun kutsuntani kertalaakista, kun tajusin, että olihan se paikkakunnalla baari ja toinenkin.

Minä päätin kokeilla toisenlaista yöelämää. Minä tiesin, että perjantai oli harrastelijoiden ilta ja että ammattilaiset ryyppäsivät vasta lauantaina, kun onnettomimmista alku-eristä oli eroon päästy. Jo iltapäivänä tein itsestäni huivi-analyysin, kun olin sävy sävyyn päättänyt olla. Kutimissa ja meikeissä edeten aina täydentävään käyttäytymiseen ja puheenparteen saakka.

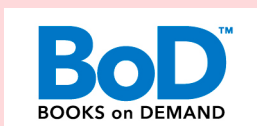
Kyllähän siinä koko päivä meni, kun jotenkin olin tottumaton ja käsilaukkuunkin olin jo katekismusta jossain vaiheessa tunkemassa. Mutta lopulta kehkeydyin seireeniksi. Uskonnollisenkin materiaalin korvasi lopulta ihka oikea kortonkipakkaus.

Kuin kuningatar olin. Tulevana yönä olisin varma ja vaarallinen. Seireeniainesta. Seuraava hankinta makuuhuoneeseen eli kaikkein pyhimpään olisi digitaalinen vuoronomerolaite. Itsevarmuudesta ei ollut puutetta, kun loihdin kasvoilleni säteilevän mutta elegantin hymyn, jonka siivittämänä kuljin läpi kylän ja avasin baarin oven. Ovimies tutki minun olemukseni tarkasti. Ei saanut katsettaan irti minusta. Ylhäältä alas ja takaisin ylös ihastelemaan huoliteltuja kasvojani. Poke aukaisi lopulta suunsa:

Taitaa rouva olla liian maistissa, kun nyt jo niin hymyilään, että ottakaapa kokka kotia kohti.

Ovi läimähti kiinni. Jumalaton meteli juottolassa jäi haaveeksi. En ollut ottanut pohjien pohjaa, en tipan tippaa. Juoksin kotiin ja sisälle ja hyperventiloisin seinää vasten hetken. Jumalani, jumalani, miksi minut hylkäsit? Lojahdin vuoteelleni ja kaappasin yöpöydältä siionin kanteleen. Sen kanssa oli tämäkin pimeä tiima nukuttava.

Kun elämän mukana katoaa minuus, sitä etsitään
kosmetologilta, teologisesta tiedekunnasta, hämäristä
yökerhoista ja jopa hätänumerosta.

www.bod.fi